

Ukrajina čeká na okamžik pravdy

lipovylis.cz/wordpress/ukrajina-ceka-na-okamzik-pravdy

David Z Moravy

13. května 2024

+1

Vlastimil Podracký

Ale hlavně na okamžik pravdy čekáme my. Potřebujeme pravdu, abychom věděli, jak to vlastně na Ukrajině je. Dávno pryč jsou oslavná slova o vítězí ukrajinské armádě.

Podstatnou okolností není jen ruský postup na frontě (který není nikterak oslnivý), ale hlavně zprávy o neochotě Ukrajinců umírat v boji proti Rusku. Je přece jasné, že záplavy zbraní a munice poskytnuté Západem jsou k ničemu, když nejsou lidé dostatečně motivovaní k jejich použití. Propagandistické zprávy provládních sdělovacích prostředků pokulhávají v oslavném tónu a přiznávají mnoho informací, na základě, kterých si dovedeme udělat představu proč ukrajinská armáda ustupuje. Stále více zaznívá, že muži povinní vojenskou službou se skrývají, utíkají do zahraničí, tanky Abrams se stahují z fronty, protože se prý neosvědčily, ale dříve se už neosvědčili ani Leopardy. Javaliny se už stáhly dávno a systémy Patriot měly být nedotknutelné ruskými raketami, ale nejsou. U Adivky Rusové postoupili proto, že prý se vyměňovali staří vojáci za nově odvedené, kteří neutáhli tíhu fronty, která se poté zhroutila. Jsou to opravdu špatné zbraně? Je tento ústup zaviněn jen zbraněmi, nebo je to vina těch, kteří s nimi zachází (mimořádně už dnes jsou to špičkové západní zbrojní systémy)? Nevím kolik ukrajinských mužů se skrývá nebo je v zahraničí, ale dnes jim závidí i ti zbývající. V rukou lidí, kteří umírat nechtějí, je jakákoliv zbraň špatná a nevyhovující. Zbraně však samy od sebe ještě bojovat neumí. Proč hrdinové nejdou umírat se zpěvem na rtech, vírou v srdci a v ruce s nejmodernější americkou zbraní?

Pochopení historického paradigmatu

Myslím, že západní myšlení, které v Evropě převládá a kterému se my podřizujeme bez kritiky, nechápe podstatu ukrajinského boje, prostě nerozumí ideovému paradigmatu rozlehlých plání Velkého Východu. Nacionalismus, na který Západ na Ukrajině sází, není pro tento kraj převládajícím niterným pocitem, podléhá mu jen nepočatná část obyvatel. Zvláště když se jedná o spor mezi národy, které se vždy považovaly za bratrské a do značné míry opravdu jsou blízké jazykem i náboženstvím. Veškerá historie Ukrajiny, která vytváří tradice a zakořenění v domově, je spojena s Ruskem (alespoň pro většinu území) a společnými zájmy. Němečtí nacisté měli v plánu likvidovat ukrajinský národ stejně jako český a ruský. To přece proboha nemůže vytvářet podklad příslušnosti k Evropě a samo o sobě nenávisť proti Rusku. Ukrajinský holocaust v době před válkou byl sice hrozná záležitost, ale jednalo se o vyhlazení třídy kulaků v celém SSSR, jen na Ukrajině mělo největší rozměr. Navíc ukrajinští bolševici se chovali stejně jako ruští (čeští dokonce byli po válce ještě fanatičtější).

Ano, nenávisť lze vyprovokovat různě, mnohdy stačí jen cílená propaganda, ale k bytostné nenávisti musí být nejen objekt nenávisti, ale i objekt lásky, tedy něco, k čemu se lze upřít bez pochybností. To přece proboha nemůže být Bandera a jeho zločinná banda. Jinak západní mocenské útvary vládnucí Ukrajině v minulosti (Polsko, Švédsko, Litva) byly vždy jen okupanti a vykořisťovatelé. Otočit to vše naopak, nenávisť vyvolat k bratrskému národu a lásku k historickým nepřátelům a bývalým vrahům je přece jen dost obtížný a těžko splnitelný úkol. Lidé nemají jen vymyté mozky. Přece vědí od rodičů, jak to bylo a v knihovnách se snad dají najít i některé zapomenuté knihy obsahující pravdu (i když věřím, že jsou všemožně likvidovány).

Bytostné a omezené nepřátelství

Mnoho válečných reportérů tvrdí, že kolaborantů s Ruskem je velké množství. Museli být vyměněni velitelé jednotek, byli vyměněni lidé v akademické sféře, v úřadech a pravoslavná církev musela zažít

nepředstavitelnou čistku, ve které většina kněží byla vyměněna. Nevím, jestli lze vůbec v historii jiného národa zaznamenat tak hluboké čistky. Ale to přece svědčí o mimořádném charakteru současných občanů Ukrajiny.

Co je to za lidi a jak svoji kolaboraci zdůvodňují? Prostě tím, že nejsou kolaboranty, oni prostě žili v SSSR a byla to jejich vlast. Že někdo to vytvořil jinak, udělal z jejich vlasti samostatný stát, který teď proti Rusku bojuje, to není problém tohoto člověka. On nezradil. On nemá problémy se svědomím. To není otázka komunistického myšlení, to je otázka vztahu ke svému domovu a jeho skutečné historii. Těchto lidí není málo, mnozí byli odsunuti na okraj dění, jiní posláni na frontu, aby tam zemřeli, jiní utekli, jiní se skrývají. Toto bude opravdu velká skupina lidí, která se v jiném národě nevyskytuje. Nevíme kolik takových svoji identitu tají a chovají se oportunisticky. Je otázka, co se stane, až budou moci vystoupit? Toto je problém aktivistů, kteří se snaží vytvořit ukrajinský národ jako jakýsi nový útvar z lidí, kteří k němu dříve nepatřili. Samozřejmě, že asi v klasických ukrajinských oblastech jsou v menšině, na západě Ukrajiny jsou asi výjimkou. Jen velmi tuhou diktaturou lze potom vytvářet jiné smýšlení. Demokracie není možná, vždyť přece většina lidí kdysi zvolila proruského prezidenta Janukoviče. Do r. 2014 byl na Kreščatiku Lenin a nevidil tisícům obyvatel Kijeva, kteří denně okolo něj jezdili do práce a z práce po dobu 25 let. Dnes si nelze něco takového představit. Strana, která by se nějak hlásila k Rusku by nemohla vzniknout. Proto také si nelze představit Ukrajinu jako demokratický stát, byla by hrozně nestabilní, asi jako v předchozích letech.

Nevěřím, že v únoru r. 2022 po ruské invazi většina Ukrajinců chtěla bojovat s Rusy do posledního muže jako proti bytostnému nepříteli. Chtěli bojovat za svoji samostatnost, nechtěli si nechat diktovat podmínky cizí velmoci, byli našťvaní a odhodlaní. Ale nebyl to bytostný boj za vlastní existenci. Rusové už ve své podstatě nebyli a nejsou existenčními nepřáteli, jako byli nacističtí Němci. Nejde o existenci národa, za kterou se pokládají životy, protože poroba

znamená naprostou zkázu a samozřejmou neexistenci. S Rusy to tak není, kdyby bylo, ukrajinský národ by po 70-ti letech v SSSR neexistoval. Ale on existuje, a dokonce v tomto svazku dostal státnost a území, které bylo ruské i s obyvatelstvem. Proto nelze směřovat nesměřitelné, srovnávat nesrovnatelné. Prostě boj za ukrajinskou státnost zničením ukrajinského národa, zmařením životů jeho mužů, depopulace krajiny, je něco jako kdybych vystavěl dům, ale přitom se zničil tak, že bych zbytek života strávil v nemocnici; stavba tedy ohrožuje moji existenci více než kdybych dům neměl a bydlel třeba pod stanem. Válka tedy má svůj omezený význam a pokud se nedosáhne mírového urovnání do určitého momentu ničení, pokračování nemá smysl a je kontraproduktivní. Ve skutečnosti už válka dosáhla tohoto momentu někdy na jaře r. 2022 a když se nedosáhlo dohody, vkročila do fáze, kdy další boje nejsou v národním zájmu Ukrajinců.

Proč se bojuje, když boj je zničující? Pomoc Západu.

Dnes už všichni vědí, že Rubikon byl překročen, že vítězství už nikdy nebude, protože míra depopulace přesahuje případné zisky, přesto se to najevo nedává jinak, než jen odmítáním bojovat a únikem před odvodem do armády. Je vůbec nějaká skupina lidí, která by si uvědomovala, že už dávno měla něco udělat? Možná taková byla, ale Zelenskij ji zlikvidoval (možná jen jednotlivce).

Jestliže je ukrajinský národ ve stavu, kdy se mu boj nevyplatil z žádného hlediska, pouze snad z toho, že je vnímán jako součást Západu, musíme si položit otázku komu dnes prodlužování bojů vyhovuje a proč. Mnohdy jsou vyslovovány názory, že USA na Ukrajině zkouší zbraně a jejich výrobci vydělávají, že američtí a evropští podnikatelé zakoupili na Ukrajině půdu nebo nemovitosti a nechtějí o ně přijít ruským vítězstvím. Netvrdím, že to nemůže být pravda, ale je otázkou, jestli se celkově podpora Ukrajiny vyplatila a odpovídám na to, že ne. Jde nejspíše o to, že Západ podlehl vlastním lžím o tom, že Rusko chce Evropu napadnout, že se nezastaví na polských hranicích apod. Takové úvahy nejsou vůbec reálné. Rusko nedobýlo ani Kyjev a zřejmě jej už nikdy nedobude,

na tom nic nemění současné úspěchy; spočítejte si kolik roků by musela válka trvat tímto tempem, aby dosáhli Kyjeva a kolik by zamřelo lidí. Proti státům NATO se nemůže stavět. Držet ukrajinské území může na východě, kde je obyvatelstvo přirozeně Rusku nakloněno, ale pochybuji, že by obyvatelé Lvova vítali ruskou armádu. Musela by být tedy nějaká loutková vláda držaná velkými prostředky, prostě takové území se udržuje problematicky a neefektivně, známe to z Afganistánu, víme jak to dopadlo v Iráku. Myslím, že Rusko navzdory řečem jeho představitelů, bude ochotno se domluvit na území, které si ponechá a zbytek může být pouze nějaký nezávislý a neutrální stát, ze kterého Rusku nebude hrozit nebezpečí amerických základů a raket. Rusko prostě zcela přirozeně víc chtít nemůže a také navzdory vychloubání chtít nebude.

Poválečné smýšlení většinového obyvatelstva závisí na jednání Západu. Lidé budou nakloněni svalovat vinu za jejich prohru na Západ a na svůj režim a vládu. Kdyby Zelenskij věděl, že se bude Západ takto chovat, přijal by mírovou nabídku Rusů v březnu 2022. Zelenskij se tenkrát špatně rozhodl a zvolil boj s pomocí Západu. Dnes nemá šanci v takovém státě přežít, protože bude obviňován, že vedl zbytečnou válku a nedomluvil se s Putinem hned. Západ bude tou nejhorší zrůdou, protože slíbil Ukrajině všestrannou pomoc tak, aby zvítězila, ale nedodržel to dostatečně a nechal Ukrajince vykrvácet. Nešel na pomoc přímo, svými vojsky. Pokud se ještě stihne, že evropská vojska půjdou na Ukrajinu pod praporem Francie, potom budou nazýváni okupanty, kteří nutili Ukrajince umírat za svoje zájmy a Ukrajina z toho zdělila jen zničenou a vylidněnou zemi. Pochybuji totiž, že tato evropská vojska, z nichž nejhlásitější budou asi česká, budou bojovat přímo. Budou zajišťovat ochranu měst, aby uvolnili poslední Ukrajince jít na frontu zemřít. To může být vnímáno pouze jako okupace, jako síla bránící, aby se Ukrajinci nevzbouřili proti svojí v krvi se koupající vládě.

Ukrajinci sami už končí. Zbraně v rukou nemotivovaných lidí, násilně nahnaných na frontu, odkud nemohou utéci, protože by byli

zastřeleni, nemohou se vzdát nepříteli, protože by byli zastřeleni, jsou k ničemu. Budou tvrdit, že zbraní je málo, že jsou porouchané a oni je neumí opravit, že jsou zastaralé, že se jim nehodí, že s nimi neumí zacházet, že je musí poslat na opravu do Polska. Náboje dochází a jiné nejsou. Mezitím raději ustoupí Rusům. Co by vlastně měl dělat člověk, který byl na frontu násilně dovečen a nechce bojovat? Jen se vymlouvat.

Evropa za ně bojovat nebude a Putin si bude klást podmínky. Jak to si může skončit? Jednou variantou je, jít naplno do války s Ruskem a vyvolat světový konflikt. Druhou je se nějak dohodnout s Ruskem a přijmout podmínky, které jsou přirozené, jako je ponechání ruských území na východě Rusku a neutralizaci Ukrajiny. Je potřeba to udělat dříve, než se Ukrajina zhroutí a vznikne revoluce.

https://cs.wikipedia.org/wiki/Vlastimil_Podrack%C3%BD

About The Author

+1

Continue Reading

[Previous Projev k 79. výročí osvobození Československa](#)